

[Ole Henriksen]

Det reelle spørgsmål vedrørende ændringsforslaget, som vi behandler her ved anden behandling, er, om det er den rigtige løsning, og jeg synes, Socialdemokratiets ordfører skulle give os et svar på, om ikke det er en bedre løsning end bare at ophøje mæglingsforslaget til lov.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu hører jeg fra hr. Kaj Poulsen, at han, som er medlem af Metal, ikke har nogen som helst anelse om, hvad SiD mener. Jamen så tror jeg på det!

Så vil jeg sige til Socialdemokratiet: når man ikke har nogen anelse om, hvad SiD mener, så tag dog en kæk, en dristig og en selvstændig beslutning! Stem for vores ændringsforslag! Så kan man jo i de kommende to dage finde ud af, hvad de forskellige mener, man kan også få nødberedskabet op at stå, og så kan konflikten gå sin helt vante overenskomstmæssige gang.

Man undgår, hr. Kaj Poulsen, at tvinge en overenskomst ned over medlemmerne de næste to år ved at udsætte dette i to dage, og jeg kan ikke se, man gør noget forkert over for nogen af sine venner i fagbevægelsen, når man ikke ved, hvad de mener. Hvordan kan det da være forkert at sige: jamen så gør vi noget selvstændigt her og nu?

Formanden:

Hr. Kaj Poulsen en kort bemærkning og derefter hr. Estrup.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

SF har altså taget stilling til dette på et gruppemøde kl. 15.30. Socialdemokratiet har taget stilling til lovforslaget, da det blev fremsat her, og vi hørte vel omkring kl. 15, at det ville komme. Jeg vil godt understrege forskellen på, hvad man tager stilling til, og jeg vil citere hr. Ole Henriksen fra det foreløbige referat af førstebehandling:

»Vi synes i SF, at disse overenskomstforhandlinger og den konflikt, som er løbende i øjeblikket, at den må fortsætte efter de regler, som er gældende på arbejdsmarkedet. Selv om fru Jette Thomsen siger, at nu er det altså selve Falckredderne ...«.

Vi er af en grundlæggende anden opfattelse end den, hr. Ole Henriksen gav udtryk for ved førstebehandling. Vi mener, der er nogle ting i denne konflikt, der er så livsvigtige for befolkningen, at Folketinget ikke kan undslå sig for at tage stilling. Det er det, SF har gjort i denne sag.

Og så vil jeg godt sige, at det bedste er altid, at fagbevægelsen kan tilslutte sig en eller anden løsning i Folketinget, når det er faglige spørgsmål, der skal behandles. I den sag, vi behandler her, drejer det sig altså om et livsvigtigt spørgsmål, som Folketinget ikke kan undslå sig for at tage stilling til, medmindre man er medlem af SF eller VS.

Estrup (RV):

Under førstebehandling her sent på eftermiddagen udtrykte flere, inklusive jeg selv, et ønske og en forhåbning om, at vi kunne slippe for at køre dette forslag gennem en anden og en tredje behandling, altså at man kunne få løst konflikten uden et indgreb. Jeg lagde specielt mærke til arbejdsministerens opfordring, som jeg tror vi var flere der med glæde lyttede til og håbede på skulle give resultat.

Tingene har udviklet sig anderledes, end vi håbede, og jeg ser ingen anden udvej nu, hvor man klart må konstatere, at der fra midnat ikke er noget nødberedskab, end at vi nu må gennemføre indgrebet. Den anden situation kan befolkningen ikke acceptere, og vi i Folketinget har derfor et ansvar for at klare den. Man kan ikke på dette livsvigtige område være uden et nødberedskab.

I forbindelse med dette indgreb synes jeg, der er grund til at sige, at det altid er beklageligt, at man skal gå til et indgreb. Parterne i en sådan situation har haft muligheder for at forhandle, og jeg synes ikke, der skal være tvivl om, at man kunne have undgået en konflikt, enten hvis man havde meddelt, at man ville optage nye forhandlinger og udskyde konflikten, eller hvis man havde sikret sig, at der var blevet etableret et nødberedskab. Vi har under udvalgsarbejdet fået oplyst, at der ikke var vilje til at etablere et nødberedskab på de eksisterende løn- og arbejdsvilkår. Med dette i baghovedet må man så sige: jamen så var der altså ikke noget ønske om at undgå indgrebet, og så er der ikke andre muligheder.